

Arrest

nr. 228 621 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 januari 2017 een eerste keer om internationale bescherming. Op 5 mei 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. Bij arrest nr. 195 178 van 17 november 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 15 augustus 2017 België opnieuw binnen in het bezit van een geboorteakte, een vluchtelingenkaart en een kaart van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) en verzoekt op 8 november 2017 een tweede keer om internationale bescherming.

1.2.1. Op 1 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. Bij arrest nr. 213 470 van 4 december 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2.2. Op 20 september 2018 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Op 9 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 april 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared te Libanon, van Palestijnse origine te zijn en geregistreerd te zijn bij UNRWA. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1948. U bent een soennitisch moslim. Uw vader had geen vaste job. Hij deed verschillende klussen onder meer in de bouw. U volgde onderwijs aan een UNRWA-school maar verliet na het 3de leerjaar reeds de schoolbanken omdat uw familie er niet de financiële middelen voor zou hebben gehad om u verder te laten studeren. U begon op jonge leeftijd te werken in het vluchtelingenkamp van Nahr al-Bared. U deed er net als uw vader klussen in het kamp. In 2007 vonden er zware gevechten plaats in het vluchtelingenkamp van Nahr al-Bared tussen het Libanese leger en de islamitische organisaties Fatah al-Islam omdat deze laatste verantwoordelijk werd geacht voor de aanslagen op bussen in een naburig Christelijk dorp. De gevechten hielden maanden aan en maakten dat Nahr al-Bared na de beëindiging van het conflict, niet meer bewoonbaar was. Naar aanleiding van de gevechten in het kamp, vluchtte u in eerste instantie met uw familie naar Al Mashouq in Zuid-Libanon. U woonde daar zes maanden. Nadien keerde u terug naar Nahr al-Bared. Omdat uw woning in Nahr al-Bared volledig vernield was, woonden u en uw familie gedurende 8 maanden bij een oom in de buurt van al Qornishe. Vervolgens huurde uw familie een woning in de al-Abde straat. Op 15 juni 2012 kreeg u in het kamp van Nahr al-Bared met 7 soldaten van het Libanese leger een woordenwisseling omdat de documenten van uw bromfiets niet in orde zouden zijn geweest. U vond dit totaal niet gerechtvaardigd en ging met deze soldaten in discussie. Omstaanders, u werd staande gehouden in de buurt van een theehuis, begonnen zich te bemoeien waarop de soldaten in de lucht begonnen te schieten en om versterking verzochten. De situatie escaleerde. In het tumult werd A. A. Q. (...), een 16-jarige jongen in zijn hoofd geschoten door een soldaat van het Libanese leger. Dit incident maakte dat het een week lang erg onrustig bleef in Nahr al-Bared. Mensen kwamen in opstand tegen het leger om hun ongenoegen kenbaar te maken. Na tussenkomst van politieke verantwoordelijken en Sheikhs, kwam de rust terug en kon A. A. Q. (...) begraven worden. Nog tijdens deze begrafenis liepen de gemoederen andermaals op en werd bij schermutselingen tussen de bewoners en het leger andermaal een slachtoffer te betreuren, namelijk F. L. (...). Hierop trok het leger zich terug uit het kamp. De situatie in het kamp bleef erg onrustig. Als verzoeningsgebaar maakte het leger bekend dat inwoners van Nahr al-Bared voortaan geen toelating meer zouden nodig hebben om het kamp in en uit te reizen. Na dit incident keerde u niet meer terug naar uw tijdelijke woning in de al-Abde straat. U verbleef tijdelijk bij een oom langs vaderskant in de buurt van al Qornishe.

Omstreeks 15 augustus 2012 keerde uw familie terug naar de wijk Damoune in Nahr al-Bared. Hun vernielde woning was met behulp van het reconstructieprogramma van UNRWA heropgebouwd. U vervoegde zich bij uw familie in Damoune. Na enkele maanden dacht u dat alles zou zijn opgelost. Toen u evenwel twee maanden later een familielid van A. A. Q. (...) tegenkwam op straat, probeerden deze u aan te vallen. U kon ontkomen maar hij bedreigde u en liet u verstaan dat zij hun recht zouden terugnemen en wraak zouden nemen. De Sheikhs werden ingeschakeld als ook andere organisaties om een oplossing te vinden waarin de A. Q. (...) familie zich kon vinden. Deze bemiddeling draaide op niets uit. Dit maakte dat u uw woning in Damoune niet meer durfde te verlaten.

Op 12 december 2012 werd u opgepakt en ondervraagd door de Libanese militaire inlichtingendienst. Na een nacht in al-Qubi te hebben verbleven en te zijn ondervraagd, mocht u beschikken. Nadien vernam u dat bemiddeling door de Sheiks maakte dat u in vrijheid werd gesteld. Uw familie startte vervolgens nog verschillende bemiddelingspogingen met de familie van het slachtoffer op, dit zonder enig resultaat.

Deze situatie waarbij u in Damoune verbleef doch uw woonst niet durfde te verlaten, was onhoudbaar voor u geworden. Dit maakte dat u op 20 november 2016, ondermeer op aanraden van uw familie, Libanon verliet. Met behulp van een smokkelaar slaagde u erin het kamp uit te geraken. U slaagde er in om een Brazillaans visum te bemachtigen. U verbleef om en bij de tien dagen in Brazilië en keerde toen terug naar Italië. U hield u enkele dagen schuil in de luchthaven opdat de Italiaanse autoriteiten niet konden achterhalen op welke vlucht u zat. Toen u zich kenbaar maakte bij de Italiaanse autoriteiten werden uw vingerafdrukken genomen. U kreeg toegang tot het grondgebied en reisde door naar België. U diende een aanvraag in tot het bekomen van internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten op 10 januari 2017 samen met uw neef L. M. Y. (...). Op 5 mei 2017 nam de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot het verzoek van u en uw neef een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). U werd op 25 juli 2017 overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. U verbleef slecht 15 dagen in Italië en keerde nadien terug naar België, waar u zich op 15 augustus 2017 andermaal richtte tot de Belgische autoriteiten met een verzoek om internationale bescherming te bekomen. Uw tweede verzoek werd door de DVZ geregistreerd op 8 november 2017. Op 1 maart 2018 nam de DVZ andermaal een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op 25 september 2018 werd u alsnog een bijlage 26quinquies (volgende asielaanvraag - binnenland) afgeleverd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw originele UNRWA family registration card, uw Libanese geboorteakte, de gehandicaptenkaart van uw vader, een Libanees attest van ongehuwdheid, een CD-Rom met daarop video's gerelateerd aan het incident met het Libanese leger op 15 juni 2012, uw originele inschrijvingskaart van uw bromfiets en tenslotte een origineel attest van het Palestijns Volks Comité dd. 12/02/2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag

van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het CGVS uw verklaringen in verband met de problemen die u op 15 juni 2012 zou hebben gehad met het Libanese leger, naar aanleiding van een controle van de documenten van uw bromfiets, als geloofwaardig beschouwd. Eveneens hecht het CGVS geloof aan uw verklaringen dat vervolgens een escalatie plaats vond tussen het Libanese leger en de inwoners van Nahr al-Bared, waarbij er een slachtoffer viel te betreuren zijnde A. A. Q. (...). U stelt thans niet door het Libanese leger te worden gezocht (CGVS, p. 17). U overtuigt daarenboven niet wanneer u vooropstelt dat u op uw beurt problemen zou hebben gekregen met de familie van A. A. Q. (...) die bij de escalatie tussen het Libanese leger en de inwoners van Nahr al-Bared om het leven zou zijn gekomen. De familie zou u verantwoordelijk houden voor zijn dood en zijn dood willen wreken.

Er dient immers vooropgesteld te worden dat het weinig aannemelijk is dat de familie van A. A. Q. (...), u verantwoordelijk zou houden voor zijn dood. Het was immers het Libanese leger die A. (...) dood heeft geschoten. Ofschoon de escalatie zou zijn ontstaan nadat u in een woordenwisseling terecht kwam met soldaten van het Libanese leger, is het vergezocht dat u vervolgens verantwoordelijk werd gehouden voor zijn dood, en wel in die mate dat zij het bloed van A. (...) zouden willen wreken. Gezien de houding van het Libanese leger ten aanzien van de inwoners van Nahr al-Bared na de incidenten van 2007 veel kwaad bloed heeft gezet bij de inwoners, wat met name blijkt uit de beeldfragmenten die werden vastgelegd op de door u neergelegde CD-Rom, is het dan ook niet overtuigend dat u de verantwoordelijkheid van de dood van A. A. Q. (...) in uw schoenen kreeg geschoven. U hiermee geconfronteerd, geeft u enkel aan dat de familie A. Q. (...) een gesloten mentaliteit zou hebben (CGVS, p. 19). Deze uitleg is gezien de context waarbinnen het overlijden van A. A. Q. (...) plaats vond, alles behalve overtuigend.

Verder maakt u ook in concreto op geen enkele wijze aannemelijk dat u slachtoffer dreigde te worden van bloedwraak door de familie A. Q. (...). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 2012 tot en met uw vorgehouden vertrek uit Libanon in november 2016, in uw ouderlijke woonst in de wijk Damoune bent blijven wonen. Behalve dat u zou zijn bedreigd door de broer van A. A. Q. (...) een tweetal maanden na zijn overlijden, zouden er zich geen andere feiten hebben voorgedaan (CGVS, p. 16, 20). Evenmin hebben leden van uw familie in de loop der jaren problemen gekend met de A. Q. (...) familie. U gevraagd waarom, gezien de door u vooropgestelde vrees, er zich gedurende deze 4 jaar geen andere incidenten voordeden, is uw antwoord tweeledig. Zo stelt u voorop dat u niet meer buiten kwam. Daarnaast verklaart u dat de familie van A. Q. (...) u niet in uw regio kon aanvallen omdat zij dan onmiddellijk als daders zouden worden aangewezen (CGVS, p. 19, 20). Deze uitleg is om verschillende redenen niet overtuigend.

In eerste instantie maakt u niet aannemelijk dat u van 2012 tot en met uw vertrek in november 2016 in Nahr al-Bared zou hebben verbleven zonder uw woning te verlaten. Zo mag het opmerkelijk worden genoemd dat u vooropstelt geen bijstand van UNRWA te hebben ontvangen omdat u aan het werk was (CGVS, p. 6) terwijl u tevens verklaart vanaf 2012 niet meer te hebben gewerkt (CGVS, p. 10). Deze uitleg is als tegenstrijdig te kwalificeren. Daarnaast blijkt uit nazicht van uw facebookaccount dat u reeds in december 2015 Libanon heeft verlaten. Op de facebookaccount staan foto's gepost waarop u zich in een vliegtuig bevindt. Alsook staan er foto's op waarbij u poseert voor een kerststal. Het CGVS kan niet opmaken waar deze foto's werden genomen, maar op een bordje dat zich voor de kerststal bevindt, staat Santa Cruz geschreven. Gezien u verklaarde tot november 2016 in Libanon in Nahr al-Bared te hebben gewoond, doet voorliggende vaststelling op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Ook uw uitleg waarom u uw woonst gedurende jaren niet zou hebben verlaten, namelijk uit angst voor leden van de A. Q. (...) familie, is niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de familie A. Q. (...) wist waar u woonde (CGVS, p. 20). Zij zouden u echter niet in uw woning hebben opgezocht en hun familielid hebben gewroken omdat ze bang waren bijgevolg als daders te worden aangewezen. Indien deze terughoudendheid van de A. Q. (...) familie effectief de reden was waarom u zonder

problemen nog jaren in Nahr al-Bared kon blijven wonen, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom u uzelf huisarrest moest opleggen. Immers door de tussenkomst van de Sheikhs bij de bemiddelingspogingen die zouden hebben plaatsgevonden quod non, zou in geval u iets zou zijn overkomen in het kamp, altijd in de richting van de familie A. Q. (...) gekeken worden. Kortom gezien het feit dat de familie A. Q. (...) gedurende al die jaren wist waar u in Nahr al-Bared verbleef, en het gegeven dat u en uw familie er desalniettemin gedurende jaren, zonder enige aanwijzing te worden gevisieerd, woonachtig bleven (CGVS, p. 20), maakt dat u niet overtuigt dat u zich in Libanon persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Het ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde vrees wordt nog verder ondermijnd door het gegeven dat u heeft nagelaten in Libanon uw toevlucht te zoeken buiten het vluchtelingenkamp van Nahr al-Bared. U verklaarde immers familieleden te hebben die woonachtig waren in Al-Mashouq. U woonde bovendien al in dit kamp tijdens de incidenten van 2007. U dan ook gevraagd waarom u zich daar niet kon vestigen, stelt u voorop dat de familie A. Q. (...) in Al-Mashouq mogelijk iemand gingen inschakelen om u kwaad te doen (CGVS, p. 20). Dit uitgangspunt is evenwel louter hypothetisch. U legt geen enkele aanwijzing voor in dit verband. Deze houding doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees slachtoffer te worden van bloedwraak.

Ook na uw vertrek uit Libanon heeft u nagelaten om internationale bescherming aan te vragen wanneer u zich daartoe in de gelegenheid bevond. Zoals reeds werd aangehaald, zijn uw verklaringen over het tijdstip waarop u Libanon heeft verlaten niet geloofwaardig. Waar u vooropstelt in november 2016 Libanon te hebben verlaten, blijkt uit uw facebookaccount dat u reeds sedert december 2015 bent vertrokken uit Libanon. Waar u in deze periode heeft verbleven, is voor het CGVS onduidelijk. Wel blijkt uit uw verklaringen dat u in Brazilië heeft verbleven. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u in dat land op enig moment kenbaar heeft gemaakt, nood te hebben aan internationale bescherming. Evenmin heeft u uw verzoek om internationale bescherming afgewacht in Italië. U verklaarde er zelfs geen bescherming te hebben willen aanvragen. U zou hiertoe gedwongen zijn (CGVS, p. 12). U naar de reden hiervoor gevraagd, geeft u aan dat Italië uw bestemming niet was, u wou er geen asiel aanvragen omdat de situatie in België beter is, vluchtelingen worden hier beter behandeld, zo voegt u toe (Verklaringen DVZ p.33). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord totaal niet kan overtuigen, moest er immers ook maar een begin van geloof aan de door u beweerde problemen kunnen worden gehecht, dan is het niet meer dan logisch dan dat u bij aankomst in Italië zich tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming aan te vragen.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op voorliggende appreciatie daar deze uw identiteit, Palestijnse origine, herkomst bevestigen, elementen van uw verzoek tot internationale bescherming die door het CGVS niet worden betwist. De door u neergelegde CD-rom als ook het attest van het Palestijnse volk comité, onderschrijven uw verklaring in verband met de problemen die in juni 2012 zouden hebben plaats gevonden alsook de frustratie van de inwoners van Nahr al-Bared met betrekking tot de houding van het Libanese leger. Nergens kan uit de beeldfragmenten worden opgemaakt dat u problemen zou hebben gekregen met de familie van A. A. Q. (...). Integendeel uit 'fragment 4' blijkt dat de familie van het slachtoffer een grondig onderzoek eiste naar de omstandigheden van zijn overlijden waaruit afgeleid kan worden dat ook zij, net als de overige inwoners van Nahr al-Bared, het Libanese leger verantwoordelijk achtte voor zijn overlijden. Zoals reeds aangegeven betwist het CGVS niet dat dit incident plaatsvond, doch hecht om redenen in supra geen geloof aan uw verklaringen waaruit blijkt dat u dienvolgens problemen zou hebben gekregen met de familie van de overledene A. A. Q. (...). In verband met de inschrijvingskaart van uw motorfiets kan bovenstaande argumentatie worden gevolgd. In verband met het schrijven van he Palestijns Volks Comité dd. 12/02/2019, dient eveneens te worden opgemerkt dat nergens uit dit document kan worden opgemaakt dat u problemen heeft gekend met de familie van A. A. Q. (...) en dat u om die reden Nahr al-Bared zou hebben moeten verlaten.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat

UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op het Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de 'General Security', die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie bijstand van UNRWA heeft ontvangen en nog steeds ontvangt. U volgde onderwijs aan UNRWA-instellingen en maakte ook gebruik van de medische bijstand die werd aangeboden door UNRWA. Uw familie ontvangt vandaag de dag nog steeds cash bijstand van UNRWA (CGVS, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat UNRWA de ouderlijke woonst die werd vernietigd in 2007, opnieuw heropbouwde. Hierdoor konden u en uw familie in augustus 2012 terugkeren naar Nahr al-Bared, meer bepaald naar Damoune en er het nieuw appartement betrekken dat jullie eigendom is.

U gaf aan dat u in Nahr al-Bared werkzaam was in de bouwsector net als uw broers I. (...) en B. (...) (CGVS, p. 7). U verklaart dat er ook vandaag de dag nog steeds werk is in constructie en bouw in Nahr al-Bared (CGVS, p. 21). Uw broer F. (...) is werkzaam in een verffabriek. Uw broer H. (...) verblijft al

geruime tijd in België. Tot en met uw vertrek uit Libanon bleek u zeer goed in staat om in uw eigen onderhoud te voorzien. Sedert 2007 was u werkzaam in de bouwsector in Nahr al-Bared. In 2008 slaagde u er in geld bij elkaar te sparen en een bouwlift te kopen die u in staat stelde uw werkzaamheden uit te breiden. In 2013 was u zelfs in de mogelijkheid om een appartement te kopen van uw oom Y(...) in hetzelfde appartementsgebouw als dat van uw ouders en wel voor een bedrag van 15.000 €. Verder was u in staat om 5000 € bij elkaar te sparen om uw vertrek uit Libanon te bekostigen (Verklaringen DVZ dd. 23/01/2017, punt 36). Uit deze door u afgelegde verklaringen blijkt dat u en uw familie in staat zijn in jullie behoeften te voorzien en dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf, zijnde Libanon, over een netwerk beschikt waarop u kan terugvallen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Gelet op de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018), blijkt dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Nahr al-Bared een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Evenmin haalt u persoonlijke omstandigheden aan waaruit blijkt dat u een verhoogd risico loopt blootgesteld te worden aan willekeurig geweld. Er dient dan ook te worden besloten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat u niet nogmaals het slachtoffer zal worden van veralgemeend geweld in casu de vernietiging van uw woonst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt immers dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van B. B. (...), waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Voor zover het beroep gericht is tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dient te worden benadrukt dat artikel 55/2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal, wanneer hij een vreemdeling uitsluit van de vluchtelingenstatus, oplegt een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Dit advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Samenvatting van het middel:

Verzoeker genoot geen effectieve bescherming door UNRWA. Subsidiair had verweerster een andere appreciatie moeten maken m.b.t. art. 48/3 Vw. Hierdoor dient het vluchtelingenstatuut van rechtswege te worden vastgesteld.

4.1.1. Begrip vluchteling/uitsluiting

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 Vw. verwijst.

Dit artikel van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"(...)"

Deze bijstand is opgehouden te bestaan indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer iemand zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (cfr. bestreden beslissing (stuk 1) en Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarssagi Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

In haar noot omtrent de toepassing van artikel 1D van de conventie binnen de EU van mei 2013 haalt ook het UNHCR aan dat de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden" in geen geval al te restrictief kan worden beoordeeld:

"The phrase "ceased for any reason" in the second paragraph of Article 1D of the 1951 Convention/Article 12(1)(a) of the Qualification Directive should not be construed restrictively. The phrase would include the following: (i) the termination of UNRWA as an agency; (ii) the discontinuation of UNRWA's activities; or (iii) any objective reason outside the control of the person concerned such that the person is unable to (re-)avail themselves of the protection or assistance of UNRWA. Both protection-related as well as practical, legal or safety barriers to return are relevant to this assessment."

(Stuk 3, UNHCR, Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection, mei 2013, verzoeker zet vet)

Niettegenstaande verweerster in de bestreden beslissing een correcte definitie aanhaalt, waarbinnen personen die onder het mandaat van een VN-organisatie vallen kunnen worden uitgesloten, gaat ze in haar appreciatie voorbij aan de concrete zaken eigen aan het dossier.

Verzoeker had wel degelijk geen andere keuze dan Libanon te ontvluchten, omwille van een gegronde vrees op vervolging, in de zin van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie (48/3 Vw), ten aanzien van de familie van A. A. Q. (...). Hieromtrent wenst verzoeker te benadrukken dat van hem eigenlijk niet vereist wordt dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 Vw aantoont. Zodra verzoeker aantoont dat hij buiten zijn wil diende te ontvluchten, dient van rechtswege aan hem het statuut van vluchteling te worden toegekend.

A fortiori dient aan verzoeker het statuut van vluchteling te worden toegekend nu hij vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie aantoont.

Op grond van artikel 55/2 Vw. diende verweerster ten slotte op zijn minst een oordeel over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het artikel 48/3 Vw te vellen. Ook in deze context heeft zij het gevaar en de onmenselijke behandeling, die verzoeker wacht bij terugkeer, miskend

4.1.2. Elementen van artikel 48/3 Vw. toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij op 15 augustus 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker ontving op 25 september 2018 een bijlage 26quinquies.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster beweert in de bestreden beslissing dat er kan geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe aan hebben gezet het mandaatgebied te verlaten. Volgens verweerster heeft verzoeker dus geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt blijkt echter dat verweerster hierbij van de verkeerde vooronderstellingen vertrekt.

Verzoeker kreeg in juni 2012 problemen met het Libanese leger, naar aanleiding van een controle van de documenten van zijn bromfiets. De verklaringen van verzoeker omtrent de escalatie die hierna plaatsvond worden door verweerster niet in twijfel getrokken. Echter acht verweerster de problemen met de familie van A. A. Q. (...), die stierf in dit tumult, ongeloofwaardig.

Nochtans vertelde verzoeker uitgebreid over deze problemen gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

“Na twee maanden. De familie van de jongen, kwamen naar mij. Na twee maanden de familie van de jongen, A. Q. (...), ze probeerden mij aan te vallen en te vervolgen. Ik dacht dat alles normaal was. Toen ze mij zagen, voelden ze zich gepest. Omdat ik de reden ben van het overlijden van hun familielid. Ze begonnen mij te bedreigen. We gaan ons recht terugnemen. We gaan wraak nemen. Door jou, is onze broer gestorven. Je gaat boeten.

(...)

We hebben geprobeerd om te onderhandelen met de familie van de overleden jongen, maar ze wilden niet.”

(Administratief dossier van verzoeker, p. 30).

Verweerster besluit echter dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij het slachtoffer dreigde te worden van bloedwraak. Nochtans is de reden hiervoor helemaal niet ver te zoeken. Verzoeker werd door het Libanese leger tegengehouden en dit escaleerde al snel, waardoor A. A. Q. (...) stierf. Het is logisch dat verzoeker hierbij als ‘oorzaak’ geïmpliceerd wordt. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat indien de familie A. Q. (...) over een wapen zou beschikken, verzoeker al lang gestorven zou zijn.

Verder baseert verweerster haar beslissing op verschillende gronden. Vooreerst zou verweerder het niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij in Nahr al-Bared bleef. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij van 2006 tot en met 2012 een goede baan had, maar daarna niet meer werkte. Daarnaast klopt het dat verzoeker in december 2015 even naar het buitenland ging: hij vluchtte namelijk naar Iran. De foto op het facebook-profiel van verzoeker werd bijgevolg ook daar genomen. Verder verbleef verzoeker de gehele tijd in zijn ouderlijke thuis.

Daarnaast haalt verweerster aan dat verzoeker naliert om een toevlucht te zoeken in Libanon. Hierbij dient de precaire situatie van Palestijnen in Libanese vluchtelingenkampen benadrukt te worden.

“UNRWA is already facing a financial crisis and in Lebanon has had to adjust to the arrival of 30,000 more Palestinian refugees fleeing camps in war-torn Syria. “It’s extremely tough to be a Palestinian refugee this day. For one thing, there is no prospect of political solution any time soon and the living conditions are tough,” said Claudio Cordone, head of UNRWA in Lebanon. “Anything that takes away any support that we are giving them would have a major serious impact on the day to day life,” he added when asked about the impact of the aid cut.”

(Stuk 12, Reuters, “In Lebanese camp for Palestinian refugees, fears after aid cut,” 30 januari 2018, te consulteren op: <https://www.reuters.com/article/us-lebanonpalestinians-trump-aid/in-lebanese-camp-for-palestinian-refugees-fears-after-aid-cut-idUSKBN1FJ1UI>, verzoeker zet vet)

Een laatste argument van verweerster is het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg in Brazilië of Italië. Echter diende verzoeker de weg van de smokkelaar te volgen, waardoor hij in Brazilië geen verzoek om internationale bescherming kon indienen. In Italië had verzoeker geen verblijfplaats, waardoor hij op gedurende een maand op straat sliep. Verder kwam hij in contact met

iemand met een soortgelijk probleem die 3 maanden werd opgesloten. Het is dan ook niet meer dan logisch dat verzoeker vluchtte naar België, waar zijn broer verblijft, en hier een verzoek om internationale bescherming indiende.

Waar verweerster in de bestreden beslissing aanhaalt dat de verklaringen van verzoeker omtrent de wraak door de familie A. Q. (...) ongeloofwaardig zijn, gaat zij zwaar uit de bocht. Zonder zich op enige objectieve informatie te baseren, stelt verweerster zich hier in de plaats van het besluitproces van de familie van A. A. Q. (...), wat uiteraard niet kan.

Het komt niet toe aan verweerster om op grond van de beslissingen van de familie A. Q. (...) het verhaal van verzoeker af te doen als ongeloofwaardig:

"In conclusion, UNHCR's research indicated that decision-makers' judgements about whether asserted facts were plausible were often based on subjective assumptions, preconceptions, conjecture, and speculation rather than on independent, objective, reliable, and time-appropriate evidence. If plausibility is to be used as an indicator of credibility, it is important that the assessment is conducted with reference to the entirety of the evidence and other indicators of credibility. A decision-maker may err if he or she rejects an application for international protection on the grounds of implausibility alone, notwithstanding the fact that the evidence was otherwise internally consistent and there was an absence of contradictory evidence from country or other expert evidence.

As recommended by the EAC, a finding of implausibility must be based "on reasonably drawn, objectively justifiable inferences", and the examiner should not speculate on how events could have or should have unfolded, or how the applicant or a third party ought to have behaved. The decision-maker must give clearly articulated reasons for a finding that an account or fact is not plausible. He or she should also ensure that any such conclusion is supported by and referenced to the evidence, stating why any explanation offered by the applicant is considered insufficient to refute the conclusion of an adverse finding on credibility."

(Stuk 4, United Nations High Commissioner for Refugees, *Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*, mei 2013, p. 183-184, te raadplegen op: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

De bestreden beslissing baseert zich dan ook op niets anders dan een blote bewering van verweerster.

Verzoeker heeft wel degelijk een intern coherent verhaal gebracht en dit bovendien ondersteund met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Vanheule, D., *Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch*, Gent, 1999, p. 27, nr. 60).

Verzoeker vreest te worden vervolgd in Libanon door de familie van A. A. Q. (...).

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Verzoeker kan de hulp van Libanon niet invoeren. Zoals hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, kon niemand in Libanon hem beschermen:

"(...)"

(Administratief dossier van verzoeker, p. 33-34)

Het staat dus vast dat verzoeker de bescherming van Libanon niet kon invoeren.

4.1.3. samenvattend

Het voorgaande maakt duidelijk dat verzoeker geen effectieve bescherming door UNRWA genoot. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet worden uitgesloten van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege dient te worden vastgesteld.

Op zijn minst had verweerster een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 Vw. Volgens verzoeker dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en vaststelling vluchtelingenstatus.

De vluchtelingenstatus dient van rechtswege te worden toegekend."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Samenvatting van het middel:

Het is voor UNRWA onmogelijk om voldoende bescherming te bieden aan personen van Palestijnse afkomst in Libanon. Hierdoor dient van rechtswege het vluchtelingenstatuut te worden vastgesteld.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:
"(...)"

Deze bijstand heeft opgehouden te bestaan, indien het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval wanneer de persoon zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (cfr. bestreden beslissing (stuk 1) en Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevandorlasi es Allamolgarssagi Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Ook hier gaat verweerster voorbij aan concrete zaken eigen aan het dossier.

Vooreerst dient te worden gewezen op een arrest van uw Raad (arrest RvV nr. 144 568 van 30 april 2015), waarin een Palestijns gezin dat verbleef in een UNRWA-vluchtelingenkamp in Libanon erkend werd als vluchtelingen. In dit arrest erkende uw Raad de zorgwekkende situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, aangezien ze behoren tot een kwetsbare groep aan wie- een aantal algemene rechten ontnomen zijn. Echter, om te kunnen besluiten tot een ernstige onveiligheid of risico op ernstige schade, is er nood aan een extra element, zoals bv. een bijkomende kwetsbaarheid.

Hier dient de kwetsbaarheid van verzoeker en zijn gegronde vrees op vervolging benadrukt te worden. Het eerste middel stelt vast dat verzoeker een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden door de familie van A. A. Q. (...). Hierdoor dient hij als extra kwetsbaar persoon moet gezien worden, die onmogelijk hulp van UNRWA of lokale autoriteiten kan genieten.

In een ander arrest van uw Raad (arrest RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017) werd opnieuw het vluchtelingenstatuut toegekend aan een man van onbepaalde nationaliteit van Palestijnse afkomst. In dit geval ging het om een man uit de Gazastrook. Uw Raad besloot dat het onmogelijk was voor hem om veilig terug te keren naar Gaza. Bijgevolg kon de man niet genieten van de bijstand van UNRWA, en diende het vluchtelingstatuut hem toegekend te worden.

Deze twee arresten tonen duidelijk aan dat er niet altijd voldoende bescherming wordt geboden in UNRWA-gebieden. Deze rechtspraak, waarin een vluchtelingenstatuut werd toegekend ondanks een UNRWA-statuut, moet in het geval van verzoeker ook toegepast worden.

Verweerster beroept zich op objectieve informatie om aan te tonen dat niet iedereen in precare levensomstandigheden leeft. Ten gevolge hiervan bestaat er volgens verweerster geen reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Verweerster houdt echter onvoldoende rekening met de actuele financiële problemen van UNRWA. Verzoeker wenst er op te wijzen dat de Trump administratie in 2018 besloot hun financiële steun aan UNRWA op te schorten. Aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie was, met een steun van maar liefst 364 miljoen US Dollars, had deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact op de steun van UNRWA.

"The United States will no longer commit further funding to this irredeemably flawed operation," the US State Department said in a statement, adding it was not willing to "shoulder the very disproportionate share of the burden" for the UN Relief and Works Agency (UNRWA).

(...)

The US has long been the largest individual donor to UNRWA, pledging about one third of the agency's \$1.1bn annual budget, but earlier this year the administration cut a scheduled UNRWA payment of \$130m to \$65m, saying the agency needed to make unspecified reforms and calling on the Palestinians to renew peace talks."

(Stuk 5, The Guardian, "US confirms end to funding for UN Palestinian refugees," 31 augustus 2018, te consulteren op: <https://www.theguardian.com/world/2018/aug/31/trump-to-cut-all-us-funding-for-unmain-palestinian-refugee-programme>, verzoeker zet vet)

"Let there be no mistake; this decision is likely to have a devastating impact on the lives of 526,000 children who receive a daily education from UNRWA; 3.5 million sick people who come to our clinics for medical care; 1.7 million food insecure people who receive assistance from us, and tens of thousands of vulnerable women, children and disabled refugees who come to us. If we don't fill a funding gap of \$217m very quickly, they are all likely to suffer."

(Stuk 6, Al Jazeera, "Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained," 2 september 2018, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2018/09/unrwa-funding-cut-deeply-regrettableshocking-180901071620633.html>, verzoeker zet vet)

Ook in 2019 werd UNRWA geconfronteerd met de gevolgen van deze beslissing: er is een gigantisch bedrag nodig om deze financiële put te vullen.

"The Commissioner-General of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), Pierre Krähenbühl, today called for a total of US\$ 1.2 billion to fund the Agency's vital core services and life-saving humanitarian aid for 5.4 million Palestine refugees across the Middle East. It is the amount needed to keep UNRWA operations at the same level as in 2018.

The presentation of the Agency's 2019 priorities and financial requirements comes in the wake of a remarkable global mobilization to overcome an unprecedented shortfall and existential crisis following the decision by the Agency's largest donor to cut US\$ 300 million of its contribution last year."

(Stuk 14, United Nations, UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release, 29 januari 2019, te consulteren op: <https://www.un.org/unispal/document/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-andbudget-requirement-of-us-1-2-billion-press-release/>, verzoeker zet vet)

Dit alles leidt ertoe dat er weldegelijk voldoende redenen zijn om te besluiten dat UNRWA onmogelijk voldoende bescherming kan bieden aan verzoeker.

Daarnaast dient ook de algemene veiligheidssituatie in Libanon nogmaals benadrukt te worden. Aan de ene kant zijn er nog steeds veel spanningen in de Libanese samenleving; aan de andere kant is de instabiliteit sinds het uitbreken van de Syrische burgeroorlog in 2011 alleen maar toegenomen. Dit heeft ertoe geleid dat Libanon onder meer een broeiest is geworden van extremistische groeperingen:

"Lebanon faces numerous security challenges from a combination of internal and external sources. Some of these stem from the conflict in neighboring Syria, while others are rooted in longstanding social divisions and the marginalization of some sectors of Lebanese society. The Syria conflict appears to have exacerbated some of the societal cleavages.

According to the State Department's 2016 Country Reports on Terrorism (released in July 2017), Lebanon remains a safe haven for certain terrorist groups: The Lebanese government did not take significant action to disarm Hizballah or eliminate its safe havens on Lebanese territory, nor did it seek to limit Hizballah's travel to and from Syria to fight in support of the Assad regime or to and from Iraq. The

Lebanese government did not have complete control of all regions of the country, or fully control its borders with Syria and Israel. Hizballah controlled access to parts of the country and had influence over some elements within Lebanon's security services, which allowed it to operate with relative impunity. The report also noted that in 2016, ungoverned areas along Lebanon's border with Syria served as safe havens for extremists groups such as the Islamic State and the Al Qaeda-linked Syrian militants (such as the Nusra Front, part of which evolved into Ha'ia Tahrir al Sham, or HTS)."

(stuk 7, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Er wordt nog dagelijks gevochten tussen de milities, wat grote gevolgen heeft voor de algemene veiligheid in het hele land. Hezbollah-leden nemen actief deel aan de strijd in Syrië en beïnvloeden het functioneren van de veiligheidsdiensten in de regio die de veiligheid in Libanon niet kunnen garanderen en die zelfs niet kunnen voorkomen dat de milities deelnemen aan de gevechten:

"Despite the Lebanese government's official policy of disassociation from the war in neighboring Syria, segments of Lebanese society have participated to varying degrees in the conflict, resulting in a range of security repercussions for the Lebanese state.

(...)

The group claimed responsibility for a number of suicide attacks in Lebanon, which it described as retaliation for Hezbollah's involvement in Syria.

The Islamic State has also conducted operations inside Lebanon targeting Shia Muslims and Hezbollah. In November 2015, the Islamic State claimed responsibility for twin suicide bombings in the Beirut suburb of Burj al Barajneh-a majority Shia area. The attack killed at least 43 and wounded more than 200. As a result of the targeting of Shia areas"

(stuk 7, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 8, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Het geweld leidt tot onwettige detentie, mishandeling, ontvoering... Het is zeer zorgwekkend dat deze mensenrechtenschendingen gepleegd worden door de Libanese veiligheidsdiensten zelf. Bovendien betekent de toestroom van vluchtelingen dat gewapende groeperingen geweld gebruiken tegen gedetineerde migranten. Libanon kan op geen enkele manier worden beschouwd als een veilig land:

"Human Rights Watch continued to document reports of torture by Lebanese security forces, including Internal Security Forces, State Security, and the Lebanese Armed Forces. A prominent actor who was falsely accused of spying for Israel said in March that State Security held him for six days in 2017 at what appeared to be an unofficial detention site, where men tortured him. A military judge closed the case against him in May, but did not investigate his allegations of torture.

In 2017, parliament passed a new anti-torture law that, while a positive step, falls short of Lebanon's obligations under international law. In 2016, parliament passed legislation creating a national preventative mechanism to monitor and investigate the use of torture. However, Lebanon has still not established the mechanism or allocated funding."

(stuk 8, Human Rights Watch, World Report 2019 Lebanon events of 2018, te consulteren via: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/lebanon>, les verzoeker zet vet)

Ondanks herhaalde oproepen van de internationale gemeenschap, blijft de Libanese wetgeving inzake het verbod op foltering ernstig tekortschieten. Het Mensenrechtencomité van de VN heeft in zijn observatieverslag van 9 mei 2018 verklaard dat Libanon de foltering onvoldoende criminaliseert. In de praktijk gaat foltering door, vooral in de context van overheidsinterventies:

"27. The Committee is concerned that the new law on criminalizing torture, Act No. 65 of 26 October 2017, does not meet the requirements of article 7 of the Covenant, as it: (a) limits the definition of torture to situations of investigation, interrogation, judicial investigation, trial and punishment; (b) fails to criminalize cruel, inhuman and degrading treatment or punishment; (c) includes a statute of limitations for prosecuting torture; (d) prescribes penalties that do not reflect the gravity of the crime; and (e) does not provide for effective remedies and reparation (arts. 2 and 7).

28. The State party should, as a matter of urgency, amend its criminal legislation with a view to bringing the definition of torture into conformity with article 7 of the Covenant and other internationally accepted standards. It should also ensure that the crime of torture is not subject to a statute of limitations, that penalties for torture are commensurate to the gravity of the crime and that victims have, in law and in practice, access to full reparation, including rehabilitation, adequate compensation and the possibility of seeking civil remedies independent of criminal proceedings.

29. While noting the measures taken to prevent and combat torture, the Committee is concerned about allegations of torture and ill-treatment by security forces of persons deprived of their liberty, including

prisoners in Roumieh prison in June 2015, that have reportedly led to death in some cases, and about the limited accountability for such acts (arts. 6, 7 and 10)."

(stuk 9, UN Human Rights Committee, Concluding observations on the third periodic report of Lebanon, 9 mei 2018, p. 5-6, te consulteren via: http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/LBN/CO/3&Lang=En, verzoeker zet vet)

"In 2017, Article 401 of the Lebanese Penal Code was amended to expand the previously limited definition of torture. However, the new amendment ignores concerns raised by the CAT in April that year, since it fails to comply with the norms of the UNCAT and does not include provisions on ill-treatment. Moreover, the penalties for torture do not equate the severity of the action, making the law obsolete if abusers are not deterred. Most importantly, the Lebanese judiciary completely failed to implement the new law criminalizing torture."

(stuk 10, ALEF, Annual Report 2018: The Situation of Human Rights in Lebanon, April 2019, p. 36, te consulteren via: https://alefliban.org/wpcontent/uploads/2018/04/annual_report_2017_v03_-2.pdf, verzoeker zet vet)

De vluchtelingencrisis heeft eveneens zijn sporen nagelaten in Libanon. Getuige daarvan is het groeiende wantrouwen jegens Syrische vluchtelingen in de regio. Volgens sommige leden van de Libanese regering heeft de aanwezigheid van deze vluchtelingen een "destabiliserend effect" en worden vluchtelingenkampen het broeinest van terrorisme. Dit heeft de gewelddadige aard van het leven in Libanon alleen maar groter gemaakt:

"Some Lebanese have described the country's growing Syrian refugee population as a risk to Lebanon's security. In June 2016, eight suicide bombers attacked the Christian town of Al Qaa near the Syrian border, killing five and wounding dozens. The attack heightened anti-refugee sentiment, as the attackers were initially suspected to be Syrians living in informal refugee settlements inside the town.

(...)

Some Lebanese officials continue to describe the country's Syrian refugee population as destabilizing, and argue that Syrian refugees should return home. In May 2018, President Aoun reiterated his call for the repatriation of Syrian refugees, stating that their return would "end the repercussions of this displacement on Lebanon socially, economically, educationally, and in terms of security

(stuk 7, United States Congressional Research Service: Lebanon, 19 juni 2018, p. 9-10, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b2cacb94.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker wijst er in dit kader op dat heel wat Palestijnen naar Libanon gevlucht zijn. De Palestijnse vluchtelingen worden er echter beneden alle standaard behandeld.

"Lebanon has always reminded its Palestinian refugees that they will never be accepted as citizens, fearing that granting citizenship and voting rights to Palestinians, almost all Sunni Muslim, will alter the country's delicate demographic balance.

Palestinians in Lebanon are legally banned from 30 vocations, all well-paying jobs that could enable them to raise their status and pull themselves out of poverty."

(stuk 11, Al Jazeera, Palestinians in Lebanon reflect on 'fading dream' of return, 14 december 2018, te consulteren via: <https://www.aljazeera.com/indepth/features/palestinians-lebanon-reflect-fadingdream-return-181213082728356.html>, verzoeker zet vet)

"Palestinian refugees in Lebanon are experiencing rapidly deteriorating living conditions in Lebanon, the report continued, as a result of laws which prevent them from working and the decline in aid.

Hamas called on UNRWA, the Palestinian Authority, the Palestine Liberation Organisation and the Lebanese government to improve the general conditions of the Palestinian refugees coming from Syria to Lebanon at all levels including health, education and relief, and to provide them with legal and physical protection until they return to their camps.

It also called not to pressure the Palestinian refugees in Lebanon to return to their camps in Syria without ensuring their security."

(Stuk 13, Middle East Monitor, Hamas: Lebanon's policies forcing Palestine refugees out, 15 maart 2019, te consulteren op: <https://www.middleeastmonitor.com/20190315hamas-lebanons-policies-forcing-palestine-refugees-out/>, verzoeker zet vet)

Het voorgaande maakt zeer duidelijk dat verzoeker onmogelijk een effectieve bescherming door UNRWA kon genieten. Hierdoor kan verzoeker dan ook niet uitgesloten worden van het vluchtelingenstatuut, waardoor dit statuut van rechtswege toegekend dient te worden."

3.2. Stukken

3.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het document *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van UNHCR van mei 2013 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport *"Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems"* van UNHCR van mei 2013 (stuk 4);
- het artikel *"PM Hariri: Lebanon at 'breaking point' due to refugees"* van Al Jazeera van 1 april 2017 (stuk 5);
- het artikel *"Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained"* van Al Jazeera van 2 september 2018 (stuk 6);
- een uittreksel uit het rapport *"Lebanon"* van de United States Congressional Research Service van 19 juni 2018 (stuk 7);
- het rapport *"Lebanon. Events of 2018"* van Human Rights Watch van 2019 (stuk 8);
- het rapport *"Concluding observations on the third periodic report of Lebanon"* van het Human Rights Committee van 9 mei 2018 (stuk 9);
- een uittreksel uit het *"Annual Report 2018. The Situation of Human Rights in Lebanon"* van ALEF van april 2019 (stuk 10);
- het artikel *"Palestinians in Lebanon reflect on 'fading dream' of return"* van Al Jazeera van 14 december 2018 (stuk 11);
- het artikel *"In Lebanese camp for Palestinian refugees, fears after aid cut"* van Reuters van 30 januari 2018 (stuk 12);
- het artikel *" Hamas: Lebanon's policies forcing Palestine refugees out"* van Middle East Monitor van 15 maart 2019 (stuk 13);
- het persbericht *"UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion"* van de VN van 29 januari 2019 (stuk 14).

3.2.2. Bij een aanvullende nota van 27 juni 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën neer van respectievelijk een UNRWA-registratiebrief (stuk 15) en een brief van Fatah (stuk 16), beide voorzien van een vertaling naar het Nederlands.

3.2.3. Op 9 september 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *"Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 9 augustus 2019 voegt en refereert aan de COI Focus *"Libanon – De veiligheidssituatie"* van mei 2019.

3.2.4. Bij een aanvullende nota van 10 september 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- de nota *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* van 5 april 2019 (stuk 17);
- het persbericht *"Zorgwekkend rapport over wanbeheer in VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, België schort hulp op"* van VRT NWS van 1 augustus 2019 (stuk 18);
- het persbericht *"More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June"* van UNRWA van 13 mei 2019 (stuk 19);
- het artikel *"Supervisors of Palestinian Affairs Mobilize Support to Renew UNRWA's Mandate"* van Asharq Al-Awsat van 4 september 2019 (stuk 20);
- het artikel *"New Zealand suspends funding to Palestinians through UNRWA"* van Middle East Monitor van 28 augustus 2019 (stuk 21);
- een uittreksel uit de *"Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees"* van UNHCR van december 2017 (stuk 22);
- het persbericht *"UNRWA Statement on Implications of Funding Shortfall on Emergency Services in the OPT"* van de VN van 26 juli 2018 (stuk 23);
- een uittreksel uit het *"Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory"* van UNOCHA van juli 2019 (stuk 24);
- het artikel *"46,000 Palestine Refugee Students Return to UNRWA Schools across the West Bank"* van Reliefweb van 29 augustus 2019 (stuk 25);
- de beëdigde vertaling van twee eerder bijgebrachte documenten (stukken 26 en 27);
- het artikel *"UN Palestinian agency considers new approach to overcome US funding cuts"* van Devex van 22 mei 2019 (stuk 28);

- het artikel "*Gaza teachers ask why their jobs remain uncertain despite UN's fundraising success*" van The New Arab van 16 januari 2019 (stuk 29);
- het artikel "*What Are Palestinian Refugee Camp Conditions Like?*" van Anera van 5 september 2019 (stuk 30).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Verzoeker kan in zijn eerste middel de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

3.3.4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared in Libanon en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Verzoeker verklaart Libanon in november 2016 te hebben verlaten omdat hij bedreigd werd door de familie van een jongen die in 2012 door het Libanese leger werd vermoord. Op 15 juni 2012 zou verzoeker het in Nahr al-Bared aan de stok gekregen hebben met zeven soldaten van het Libanese leger omdat de documenten van zijn bromfiets volgens hen niet in orde waren. De discussie zou geëscaleerd zijn toen andere bewoners van het kamp zich ermee moeiden. Daarop zouden de soldaten in de lucht zijn beginnen schieten en in het tumult zou de zestienjarige A. Q. dodelijk geraakt zijn in het hoofd. Vervolgens zou het hele kamp zich tegen de soldaten hebben gekeerd en zou het in het kamp nog een week onrustig zijn geweest. Nadat de situatie opnieuw gekalmeerd was, zou A. Q. zijn begraven. Tijdens de begrafenis zouden de gemoederen opnieuw hoog zijn opgelopen en bij schermutselingen tussen de bewoners van het kamp en het leger zou toen andermaal een slachtoffer zijn gevallen. Na meerdere woelige dagen zou het leger bij wijze van tegemoetkoming hebben bekendgemaakt dat bewoners niet langer een toelating nodig hadden om het kamp binnen of buiten te gaan. De kwestie zou uiteindelijk door de politieke verantwoordelijken van het kamp geregeld zijn met het leger. Omstreeks 15 augustus 2012 zou verzoeker zijn benaderd door familieleden van de overleden A. Q., die verzoeker verantwoordelijk zouden hebben gehouden voor de dood van A. Q. en ermee gedreigd zouden hebben wraak te nemen. Vervolgens zouden er meerdere bemiddelingspogingen zijn ondernomen door de sjeiks, maar deze zouden op niets zijn uitgedraaid. Verzoeker verklaart dat hij hierdoor zijn woning niet meer durfde te verlaten. Op 12 december 2012 zou verzoeker gearresteerd zijn door de Libanese militaire inlichtingendienst naar aanleiding van de incidenten waaraan hij ten grondslag zou hebben gelegen. Na een nacht te zijn vastgehouden en ondervraagd, zou verzoeker uiteindelijk door bemiddeling van de sjeiks weer zijn vrijgelaten. Omdat hij niet meer kon buitenkomen en de situatie voor hem onhoudbaar was geworden, zou verzoeker Nahr al-Bared in 2016 met de hulp van een smokkelaar hebben verlaten en vervolgens uit Libanon zijn vertrokken.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van het UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om

de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, kan geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker op 15 juni 2012 zou hebben gehad met enkele soldaten van het Libanese leger naar aanleiding van een controle van de documenten van zijn bromfiets, alsook aan de daaropvolgende escalatie tussen de soldaten en de inwoners van Nahr al-Bared waarbij er een slachtoffer, A. Q. te betreuren viel. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij op zijn beurt problemen zou hebben gekregen met de familie van A. Q. omdat zij hem verantwoordelijk zouden hebben gehouden voor de dood van deze zestienjarige jongen.

Er wordt vooreerst niet ingezien waarom de familie van A. Q. verzoeker verantwoordelijk zou houden voor diens dood, en wel in die mate dat zij zijn bloed zouden willen wreken, nu A. Q. niet door verzoeker maar door Libanese soldaten werd doodgeschoten. Zowel uit verzoekers verklaringen als uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de houding van het Libanese leger ten aanzien van de bewoners van Nahr al-Bared verharde naar aanleiding van een conflict in 2007 tussen het leger en de gewapende islamistische groepering Fatah al-Islam, waarbij een groot deel van het kamp vernield werd en vele inwoners ontheemd raakten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, en stuk 20, map met 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 7 augustus 2018, p. 36-37). Verzoeker verklaart dat ook het huis van zijn familie vernield werd tijdens de gevechten van 2007 (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 16). Gezien de houding van het Libanese leger na de incidenten van 2007 veel kwaad bloed heeft gezet bij de inwoners van Nahr al-Bared, wat met name blijkt uit de beeldfragmenten op de door verzoeker voorgelegde cd-rom, kan het niet overtuigen dat verzoeker verantwoordelijk werd gehouden voor de dood van A. Q., louter omdat hij met deze soldaten een discussie heeft gehad. Door louter te wijzen op het oorzakelijk verband tussen deze discussie en de dood van A. Q. blijft verzoeker in gebreke een verklaring te bieden die in het licht van de geschetste context aannemelijk is.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Verder maakt u ook in concreto op geen enkele wijze aannemelijk dat u slachtoffer dreigde te worden van bloedwraak door de familie A. Q. (...). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 2012 tot en met uw vorgehouden vertrek uit Libanon in november 2016, in uw ouderlijke woonst in de wijk Damoune bent blijven wonen. Behalve dat u zou zijn bedreigd door de broer van A. A. Q. (...) een tweetal maanden na zijn overlijden, zouden er zich geen andere feiten hebben voorgedaan (CGVS, p. 16, 20). Evenmin hebben leden van uw familie in de loop der jaren problemen gekend met de A. Q. (...) familie. U gevraagd waarom, gezien de door u vooropgestelde vrees, er zich gedurende deze 4 jaar geen andere incidenten voordeden, is uw antwoord tweeledig. Zo stelt u voorop dat u niet meer buiten kwam. Daarnaast verklaart u dat de familie van A. Q. (...) u niet in uw regio kon aanvallen omdat zij dan onmiddellijk als daders zouden worden aangewezen (CGVS, p. 19, 20). Deze uitleg is om verschillende redenen niet overtuigend.

In eerste instantie maakt u niet aannemelijk dat u van 2012 tot en met uw vertrek in november 2016 in Nahr al-Bared zou hebben verbleven zonder uw woning te verlaten. Zo mag het opmerkelijk worden genoemd dat u vooropstelt geen bijstand van UNRWA te hebben ontvangen omdat u aan het werk was (CGVS, p. 6) terwijl u tevens verklaart vanaf 2012 niet meer te hebben gewerkt (CGVS, p. 10). Deze uitleg is als tegenstrijdig te kwalificeren. Daarnaast blijkt uit nazicht van uw facebookaccount dat u reeds in december 2015 Libanon heeft verlaten. Op de facebookaccount staan foto's gepost waarop u zich in een vliegtuig bevindt. Alsook staan er foto's op waarbij u poseert voor een kerststal. Het CGVS kan niet opmaken waar deze foto's werden genomen, maar op een bordje dat zich voor de kerststal bevindt, staat Santa Cruz geschreven. Gezien u verklaarde tot november 2016 in Libanon in Nahr al-Bared te hebben gewoond, doet voorliggende vaststelling op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Ook uw uitleg waarom u uw woonst gedurende jaren niet zou hebben verlaten, namelijk uit angst voor leden van de A. Q. (...) familie, is niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de familie A. Q. (...) wist waar u woonde (CGVS, p. 20). Zij zouden u echter niet in uw woning hebben opgezocht en hun familielid hebben gewroken omdat ze bang waren bijgevolg als daders te worden aangewezen. Indien deze terughoudendheid van de A. Q. (...) familie effectief de reden was waarom u zonder problemen nog jaren in Nahr al-Bared kon blijven wonen, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom u

uzelf huisarrest moest opleggen. Immers door de tussenkomst van de Sheikhs bij de bemiddelingspogingen die zouden hebben plaatsgevonden quod non, zou in geval u iets zou zijn overkomen in het kamp, altijd in de richting van de familie A. Q. (...) gekeken worden. Kortom gezien het feit dat de familie A. Q. (...) gedurende al die jaren wist waar u in Nahr al-Bared verbleef, en het gegeven dat u en uw familie er desalniettemin gedurende jaren, zonder enige aanwijzing te worden gevisieerd, woonachtig bleven (CGVS, p. 20), maakt dat u niet overtuigt dat u zich in Libanon persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond."

Waar verzoeker in het eerste middel benadrukt dat hij van 2006 tot 2012 een goede baan had maar daarna niet meer werkte, gaat hij voorbij aan de hoger vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en maakt hij niet aannemelijk dat hij van 2012 tot 2016 zijn woonst in Nahr al-Bared niet heeft verlaten. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij in dit middel aangeeft in december 2015 *"even naar het buitenland"* te zijn gegaan, meer bepaald naar Iran. Verzoeker hield tijdens de administratieve procedure voor tot november 2016 in Libanon te zijn gebleven en maakte op geen enkel ogenblik melding van een verblijf in Iran. Tevens laat hij na in zijn verzoekschrift toe te lichten waarom hij dit verblijf dan wel zou hebben verzwegen. Dat de foto's op zijn Facebookprofiel in Iran zouden zijn gemaakt, zoals verzoeker beweert, is dan ook niet geloofwaardig en kan er hoe dan ook niet uit blijken.

Ook met zijn betoog in het eerste middel dat de commissaris-generaal zich in de plaats stelt van het besluitproces van de familie van A. Q. weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande pertinente vaststellingen. Nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat de familie van A. Q. wist waar hij woonde en hij en zijn familie niettemin gedurende jaren in Nahr al-Bared verbleven, zonder enige aanwijzing er te worden gevisieerd, acht de Raad het geheel ongeloofwaardig dat verzoeker zich daar persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden die hem ertoe zou hebben genoopt het mandaatgebied van UNRWA te ontvluchten. Waar verzoeker aanvoert dat indien de familie van A. Q. over een wapen zou hebben beschikt, hij al lang gestorven zou zijn, spreekt hij zijn eerdere verklaringen tegen. Verzoeker verklaarde immers dat de familie van A. Q. hem nooit thuis heeft opgezocht om hun familielid te wreken omdat ze bang waren hierdoor als daders te worden aangewezen.

Tot slot merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker na zijn vertrek uit Libanon heeft nagelaten om internationale bescherming aan te vragen wanneer hij zich daartoe in de gelegenheid bevond. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zoals reeds werd aangehaald, zijn uw verklaringen over het tijdstip waarop u Libanon heeft verlaten niet geloofwaardig. Waar u vooropstelt in november 2016 Libanon te hebben verlaten, blijkt uit uw facebookaccount dat u reeds sedert december 2015 bent vertrokken uit Libanon. Waar u in deze periode heeft verbleven, is voor het CGVS onduidelijk. Wel blijkt uit uw verklaringen dat u in Brazilië heeft verbleven. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u in dat land op enig moment kenbaar heeft gemaakt, nood te hebben aan internationale bescherming. Evenmin heeft u uw verzoek om internationale bescherming afgewacht in Italië. U verklaarde er zelfs geen bescherming te hebben willen aanvragen. U zou hiertoe gedwongen zijn (CGVS, p. 12). U naar de redenen hiervoor gevraagd, geeft u aan dat Italië uw bestemming niet was, u wou er geen asiel aanvragen omdat de situatie in België beter is, vluchtelingen worden hier beter behandeld, zo voegt u toe (Verklaringen DVZ p.33). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord totaal niet kan overtuigen, moest er immers ook maar een begin van geloof aan de door u beweemde problemen kunnen worden gehecht, dan is het niet meer dan logisch dan dat u bij aankomst in Italië zich tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming aan te vragen."

Waar verzoeker in het eerste middel repliceert dat hij in Brazilië geen verzoek om internationale bescherming kon indienen omdat hij de weg van de smokkelaar diende te volgen en in Italië in contact kwam met iemand met een soortgelijk probleem die drie maanden werd opgesloten, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. In zoverre verzoeker de aanwezigheid van zijn broer in België naar voren schuift ter verschoning van zijn nalatigheid elders internationale bescherming te vragen, dient te worden benadrukt dat van iemand met een gegronde vrees voor vervolging mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk wendt tot de bevoegde autoriteiten van het land dat hem bescherming kan bieden, en dit ongeacht de verblijfssituatie van familieleden.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Het geheel van de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op voorliggende appreciatie daar deze uw identiteit, Palestijnse origine, herkomst bevestigen, elementen van uw verzoek tot internationale bescherming die door het CGVS niet worden betwist. De door u neergelegde CD-rom als ook het attest van het Palestijnse volk comité, onderschrijven uw verklaring in verband met de problemen die in juni 2012 zouden hebben plaats gevonden alsook de frustratie van de inwoners van Nahr al-Bared met betrekking tot de houding van het Libanese leger. Nergens kan uit de beeldfragmenten worden opgemaakt dat u problemen zou hebben gekregen met de familie van A. A. Q. (...). Integendeel uit 'fragment 4' blijkt dat de familie van het slachtoffer een grondig onderzoek eiste naar de omstandigheden van zijn overlijden waaruit afgeleid kan worden dat ook zij, net als de overige inwoners van Nahr al-Bared, het Libanese leger verantwoordelijk achtte voor zijn overlijden. Zoals reeds aangegeven betwist het CGVS niet dat dit incident plaatsvond, doch hecht om redenen in supra geen geloof aan uw verklaringen waaruit blijkt dat u dienvolgens problemen zou hebben gekregen met de familie van de overledene A. A. Q. (...). In verband met de inschrijvingskaart van uw motorfiets kan bovenstaande argumentatie worden gevolgd. In verband met het schrijven van de Palestijns Volks Comité dd. 12/02/2019, dient eveneens te worden opgemerkt dat nergens uit dit document kan worden opgemaakt dat u problemen heeft gekend met de familie van A. A. Q. (...) en dat u om die reden Nahr al-Bared zou hebben moeten verlaten."

Ook de door verzoeker middels een aanvullende nota van 27 juni 2019 bijgebrachte registratiekaart van UNRWA en brief van Fatah werpen geen ander licht op de appreciatie van zijn relaas. Dat verzoeker en zijn familie bij UNRWA geregistreerd zijn, wordt niet betwist. Dat op de registratiekaart duidelijk vermeld staat dat UNRWA niet verantwoordelijk is voor de bescherming van zijn leden, maar enkel instaat voor hulp en bijstand, doet niets af aan het gegeven dat wie bijstand van UNRWA geniet overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Evenmin doet deze vermelding afbreuk aan het gegeven dat verzoeker, gelet op wat hoger is uiteengezet, niet aannemelijk maakt dat hij Libanon diende te verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. De brief van Fatah, die verzoekers vader als antwoord zou hebben ontvangen toen hij het probleem met de familie van A. Q. probeerde op te lossen, bevestigt dat verzoeker een conflict heeft gehad met het Libanese leger, dat dit geëscaleerd is en dat als gevolg hiervan twee personen zijn omgekomen en ongeveer veertig personen gewond zijn geraakt. Dit wordt noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist. Nergens in deze brief wordt melding gemaakt van enig probleem met de familie van de vermoorde A. Q., zodat deze brief verzoekers voorgehouden vluchtmotieven niet aantoont.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 20, map met 'Landeninformatie', COI Focus "Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon" van 20 januari 2017, COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 en het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen

een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling in het tweede middel dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand voor hem overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève "*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*". Nergens uit de in het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota van 10 september 2019 aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde "*special hardship cases*" behoort of dat hij beroep diende te doen op het "*Emergency Program*" (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in Libanon levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt betwist. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de *influx* van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de veiligheidssituatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevond of zou bevinden.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, wat in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad betreffen individuele gevallen en hebben geen precedentswaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële, socio-economische en veiligheidscontext, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

3.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer

naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie bijstand van UNRWA heeft ontvangen en nog steeds ontvangt. U volgde onderwijs aan UNRWA-instellingen en maakte ook gebruik van de medische bijstand die werd aangeboden door UNRWA. Uw familie ontvangt vandaag de dag nog steeds cash bijstand van UNRWA (CGVS, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat UNRWA de ouderlijke woonst die werd vernietigd in 2007, opnieuw heropbouwde. Hierdoor konden u en uw familie in augustus 2012 terugkeren naar Nahr al-Bared, meer bepaald naar Damoune en er het nieuw appartement betrekken dat jullie eigendom is. U gaf aan dat u in Nahr al-Bared werkzaam was in de bouwsector net als uw broers I. (...) en B. (...) (CGVS, p. 7). U verklaart dat er ook vandaag de dag nog steeds werk is in constructie en bouw in Nahr al-Bared (CGVS, p. 21). Uw broer F. (...) is werkzaam in een verffabriek. Uw broer H. (...) verblijft al geruime tijd in België. Tot en met uw vertrek uit Libanon bleek u zeer goed in staat om in uw eigen onderhoud te voorzien. Sedert 2007 was u werkzaam in de bouwsector in Nahr al-Bared. In 2008 slaagde u er in geld bij elkaar te sparen en een bouwlift te kopen die u in staat stelde uw werkzaamheden uit te breiden. In 2013 was u zelfs in de mogelijkheid om een appartement te kopen van uw oom Y(...) in hetzelfde appartementsgebouw als dat van uw ouders en wel voor een bedrag van 15.000 €. Verder was u in staat om 5000 € bij elkaar te sparen om uw vertrek uit Libanon te bekostigen (Verklaringen DVZ dd. 23/01/2017, punt 36). Uit deze door u afgelegde verklaringen blijkt dat u en uw familie in staat zijn in jullie behoeften te voorzien en dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf, zijnde Libanon, over een netwerk beschikt waarop u kan terugvallen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

3.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waarde meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van B. B. (...), waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van

extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonst dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Het proportionaliteitsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of de betrokken vreemdeling al dan niet moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en of hij voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging daarvan jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefst aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN